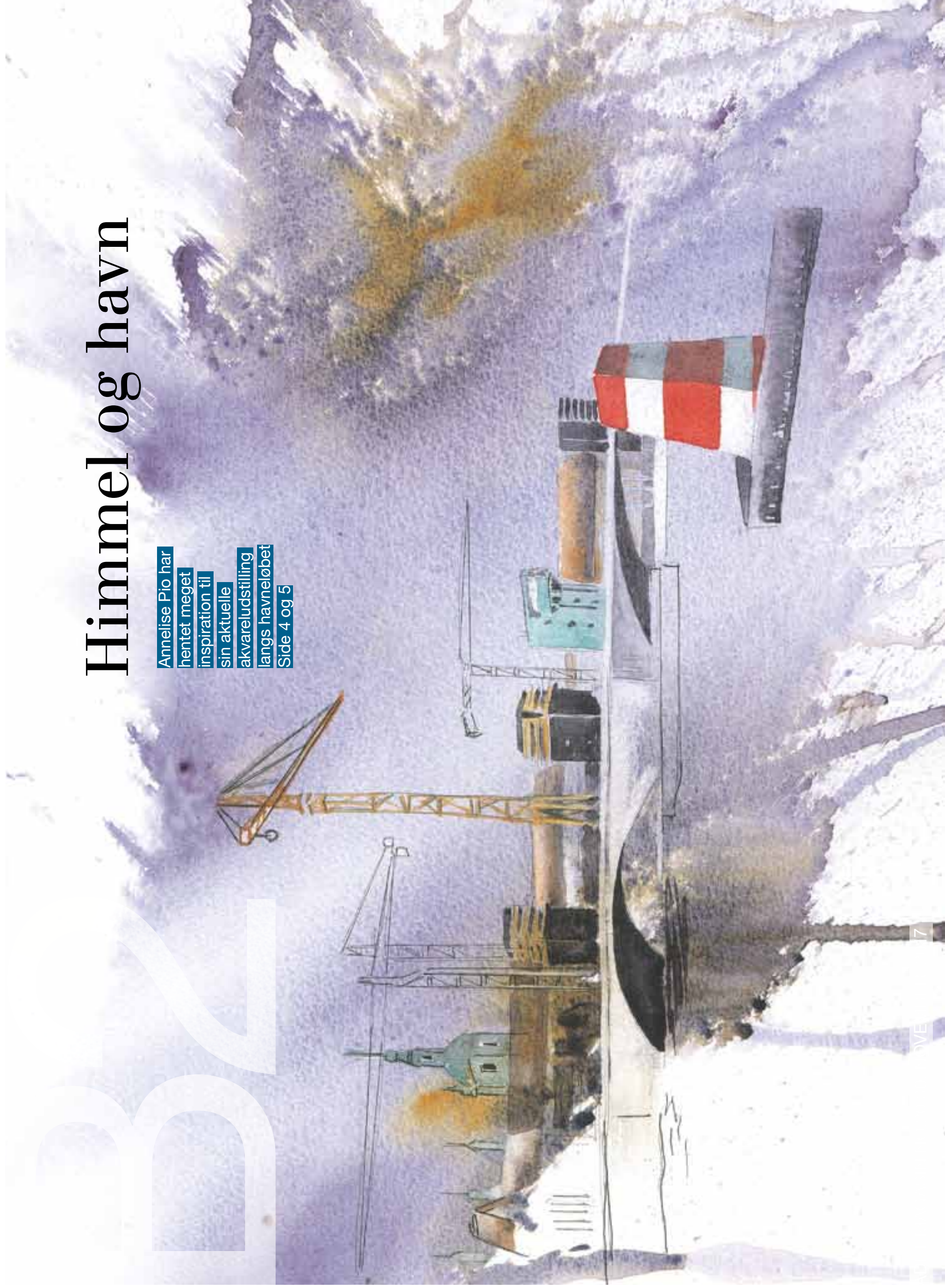

3

Himmel og havn

Annelise Pio har
hentet meget
inspiration til
sin aktuelle
akvareldstilling
langs havneløbet
Side 4 og 5

For 37 år siden eksploderede Dansk Sojakagefabrik på Islands Brygge. Hændelsen har sat sine tydelige spor i Bryggens udseende og identitet. Katastrofehistoriker Rasmus Dahlberg har skrevet bogen Danske Katastrofer, hvor eksplosionen på 'Sojakagen' har fået et kapitel

Braget der ændrede Bryggen

Sojakagens ekstraktionsanlæg blev krøllet sammen og fuldstændig ødelagt ved eksplosionen.

Katastrofe- og beredskabshistoriker Rasmus Dahlberg er aktuel med bogen Danske Katastrofer, der behandler 50 danske katastrofer. Han medvirker også i en tv-serie på DR K af samme navn.

Københavns Brandvæsen rykkede ud efter eksplosionen på Sojakagen.

Tekst: Kenneth Dürr
Foto: Københavns Brandvæsen, BHS
redaktion@bryggebladet.dk

Vi lever endnu, og vi ved allesammen, hvem vi i hvert fald ikke skal takke for det.

Sådan indledte bryggebo Karsten Lind Poulsen et læserbrev i Bryggebladet den 23. juli 1980, få dage efter Dansk Sojakagefabrik eksploderede.

Her henviser han til fabrikken selv, som bryggeboerne i lang tid havde klaget over på grund af den ildelugtende klorstank, der ofte kom fra fabrikken, og frygten for, at sikkerheden ikke var helt i top. En frygt der nu viste sig ikke at være helt uden grund.

– Eksplosionen på Dansk Sojakagefabrik er et godt eksempel på det risikosamfund, der blev udviklet i den anden halvdel af det 20. århundrede med for eksempel kemisk industri og atomkraft. Her er eksplosionen et eksempel på, at man bliver bevidst om snitfladen mellem industri med højrisiko og boligområder, siger Rasmus Dahlberg, der er historiker med speciale i katastrofer og beredskab samt forfatter til bogen Danske Katastrofer, hvor eksplosionen på 'Sojakagen' har fået et kapitel.

DEN MENNESKELIGE FEJL

Dansk Sojakagefabrik, der blev bygget i 1908, forædlede de sojabønner, som Østasiatisk Kompagni hjembragte til Danmark fra østen, så de kunne bruges som foderstof og madolie. Senere eksperimenterede man med at udvinde kemiske produkter som klor og olie fra bønnerne – og det var især klorlugten, der skabte gener for bryggeboerne.

Natten til tirsdag den 15. juli 1980 var der vagtskifte i ekstraktionsanlægget, hvor man trækker olie ud af sojabønnerne ved hjælp af det eksplosionsfarlige stof hexan. På grund af et rutinemæssigt eftersyn i løbet af weekenden kørte anlægget endnu ikke på fuld kraft. Det informerede den vagthavende sin afløser om under vagtskiftet, men der opstod tilsyneladende en misforståelse, da afløseren troede at anlægget KURSIV kørte KURSIV på fuld kraft.

Han lukkede derfor flere hexandampe ind anlægget, end det kunne klare. Heldigvis åbnede en sikkerhedsventil, da trykket blev for stort. Men på grund af

en mekanisk fejl lukkede den ikke igen, hvilket betød, at der blev lukket masser af hexangas ud i det fri. Efter et stykke tid opdagede arbejderne skyen af gas, og anlægget blev evakueret. Klokken 00:47 indtraf en voldsom eksplosion, der knuste flere ruder på Bryggen og vækkede alle. Der var heldigvis ingen, der døde af eksplosionen, men det kunne være gået meget værre.

– Det kunne være gået rigtig galt. Det er en typisk menneskelig fejl, hvor nogle uklare arbejdsrutiner resulterer i eksplosionen. Og det var mere held end forstand, at der ikke blev sendt en sky af klorgas ind over København. Så havde vi virkelig haft et problem, der kunne have kostet masser af menneskeliv og resulteret i en kæmpe evakuering, siger Rasmus Dahlberg.

Lige ved og næsten Efter eksplosionen på 'Sojakagen' var der flere, der sagde, at sikkerheden fungerede som den skulle, for 'der skete jo ikke noget', altså, der var ingen, der døde.

Men den måde at se en katastrofe på er ifølge Rasmus Dahlberg ikke særlig hensigtsmæssig.

– Når man betragter en tæt-på-hændelse – og det her må siges at være en meget alvorlig tæt-på-hændelse – som tegn på, at systemet virker, som det skulle, fordi det ikke gik helt galt, så har man misforstået noget. Så anerkender man ikke, at det var mere held end forstand, siger han.

Sojakagen eksploderede kort før, der generelt blev hanket op i sikkerheden på højrisiko-fabrikker rundt i Europa. Og det var hændelser som den, der satte den udvikling i gang. Men eksplosionen startede også en anden udvikling lokalt på Islands Brygge.

– Da Sojakagen sprang i luften, var det startskuddet til at afskaffe industrihavne i Danmark. Det er jo ikke til at opdrive en fiskekutter eller en coaster i en dansk havn længere, fordi det hele er blevet afløst af glas- og stålfacader, fortæller Rasmus Dahlberg.

I dag er det to gamle frøsiloe fra Sojakagen, der danner skelettet i Gemini Residence og Havnestaden. Nogle af Københavns dyreste boliger ligger lige der, hvor der engang var et fabriksområde, et område der stank.

NYE KATASTROFER

Men hvad er det med katastrofer, der gør dem så spændende, selv her mange år efter det er sket? Til det spørgsmål har Rasmus Dahlberg mange forskellige svar.

– På det personlige plan er katastrofer en form for navigationspunkter i vores liv. Alle københavnere kan huske, hvor de var, da Sojakagen røg i luften, fordi det er så voldsom og unik en fælles begivenhed, siger han og fortsætter:

– Som historiker er katastrofer interessante, fordi de åbner ind til nogle strukturer i samfundet, som ellers er skjulte. I det her tilfælde giver efterspillet efter eksplosionen et interessant indblik

i de politiske situationer, der var i København på det tidspunkt i historien.

Rasmus Dahlberg siger, at man kan sammenligne en katastrofe med et træ, der bliver fældet, så man kan se årringene. Træet dør, men man lærer noget om det. Det kan ellers være svært som historiker.

– Det er tragiske hændelser, men de fleste af dem har ikke været forgæves. For virksomheder, myndigheder og beredskab er det dyrebare erfaringer, hver gang der sker sådan noget, siger han.

Men selv om vi lærer noget hver gang, der sker en katastrofe, så venter der ikke en katastrofefri fremtid lige rundt om hjørnet.

– Problemet er, at der aldrig holder op med at være katastrofer. Så er det bare noget andet, der går galt næste gang, men som katastrofehistoriker er et af mine formål at bidrage til, at det i hvert fald er nogle nye ting, som vi dør af hver gang. Det andet er simpelthen for dumt.

Kunsten ligger i teknikken

Jord, luft, vand.

Elementerne flyder sammen i blåtonede farveflader i bryggekunstneren Annelise Pios stemningsfulde akvareller, der ofte tager afsæt i Københavns Havn. For hende er malerkunst i høj grad også et håndværk med metoder og teknikker, man som maler bør dygtiggøre sig i

det er dét, jeg brænder for. Og man skal lave det, man brænder for, ellers bliver det ikke særlig godt, forklarer Annelise Pio.

BRÆNDTE FRIKADELLER

Kigger man på hendes værker, kan man fristes til at tro, at hun aldrig har lavet andet end at male. Men til det svarer hun nej og uddyber:

– Jeg er faktisk uddannet cand. mag. og har historie som hovedfag og dansk som bifag og har arbejdet som redaktør i mange år. Men i 1998, da jeg var ansat som fiktionsredaktør på et forlag, havde jeg ret til noget efteruddannelse, og jeg sagde så, at jeg gerne ville på akvarelkursus i England, fordi det ville gøre mig til en bedre vejleder i forhold til illustrationerne, hvis jeg selv kunne noget. Og så fik jeg lov til at tage på et akvarelkursus i en lille engelsk by, der hedder Weobley, hvor Bob Kilvert underviste, og han vidste alt, hvad der var værd at vide om akvarel. Og det blev jeg totalt bidt af. Da jeg kom hjem, sad jeg og malede hele natten og kom for sent på arbejde, og familien fik brændte frikadeller. Jeg kunne simpelthen ikke slippe det, griner kunstneren.

HÅNDVÆRK SKAL LÆRES

For Annelise var et enkelt akvarelkursus selvsagt ikke nok. Hun ville lære mere, men det var ikke let at finde relevante kurser i Danmark i hendes spæde kunstnerår.

– Herhjemme kunne man på det tidspunkt ikke gå på et decideret akvarelkursus, her kunne man kun gå på et generelt "malekursus". Og der var ikke nogen, der vidste noget specifikt om akvarel her i Danmark. Så mens jeg valfartede til England om sommeren, var jeg overladt til mig selv om vinteren. Det betød, at jeg selv begyndte at tage det ret seriøst. Jeg er nemlig sådan en person, der skal analysere alting, og som synes, at tingene skal gøres rigtigt. Jeg satte mig grundigt ind i, hvad akvarel kunne, hvad materialerne kunne, og hvad jeg kunne bruge dem til.

Den grundige tilgang og

de mange kurser gjorde også, at Annelise fik et helt nyt syn på andre akvarelmalere.

– Jeg begyndte at kunne se, at dem der havde malet akvarel i årevis, de kunne faktisk ikke ret meget. De havde ikke nogen teknik. De var blot blevet sat med en æske farver og en pensel, og det kan man jo ikke bare. Det er ligesom alt muligt andet håndværk – man skal lære det, man skal mestre det, og så hen ad vejen, så lykkes det. Og så i 2004, så sagde jeg, at nu ville jeg leve af at have en pensel i hånden. Alle sagde til mig, at jeg var da ikke rigtig klog, det kunne man da ikke leve af.

– Men det gør jeg altså, tilføjer hun smilende.

AT LEVE AF KUNST ER AT REJSE

Det er et kunststykke i sig selv at leve af akvareller, men Annelise har ofte en bred palet af projekter på hånden. Faktisk har hun aldrig haft så travlt som efter, at hun er blevet kunstner.

– Jeg laver alt muligt. Jeg har blandt andet lavet bøger om akvareller og skrevet artikler om akvarel til forskellige kreative blade. Som du kan se i udstillingen, så har jeg malet en del eksotiske dyr fra zoologisk have, og jeg har også skrevet guides til forskellige magasiner om, hvordan man maler for eksempel en giraf i akvarel, sådan step by step. Men ellers underviser jeg fast nede i kulturhuset hver tirsdag, og jeg har også nogle hold i Nordsjælland, og så har jeg mine akvareltrejser, forklarer hun og tilføjer hurtigt:

– Så det er bestemt heller ikke ensomt at være kunstner, og man behøver ikke sidde derhjemme hele tiden. Det var ellers noget af det, der bekymrede mig ved at vælge at blive professionel akvarelmaler, at det måske kunne blive en smule ensomt, og at jeg jo nok ikke ville komme til at rejse så meget mere. Jeg var nemlig som redaktør vant til at rejse ud på spændende bogmesser, og det nød jeg meget. Men jeg har aldrig rejst så meget, som da jeg blev kunstner. Jeg har lige været ude at sejle i det græske

Tekst: Vanessa Wolter
Foto: Ricardo Ramirez
redaktion@bryggebladet.dk

Jeg er herinde, kalder Annelise Pio, da jeg åbner døren ind til Galleri Kaleovski en time før ferniseringen af hendes udstilling. Kunstneren kigger smilende frem fra det åbne baglokale i galleriet.

– Jeg skulle lige have de sidste detaljer på plads, forklarer hun, mens hun fikst sætter hank på et par smukke, flettede julehjerter lavet af akvareltegninger, som hun har klippet op og genbrugt.

Rundt omkring i galleriet hænger smukke akvareller af eksotiske dyr samt velkendte bygningskonstruktioner fra Københavns Havn.

– Jeg maler kun akvareller,

Når hun ikke
maler kraner
på kajkanten,
kigger
Annelise Pio
dybt i øjnene
på de vilde dyr
i Zoologisk
Have.

øhav med en akvarelgruppe, og til næste år skal jeg til Andalusien, Toscana, Færøerne, Irland og den tyrkiske skærgård. Det er rigtig, rigtig dejligt at være afsted på de her akvarelrejser. Jeg samler kursisterne, og jeg underviser på rejsen, men så har jeg ellers tre forskellige rejsearrangører fordelt på de forskellige ture, som sørger for resten. Det er en fantastisk god måde for kursisterne at komme ind i teknikken på, og så er det utrolig inspirerende for mig som kunstner, fortæller Annelise Pio.

URBAN INSPIRATION

– Ellers er jeg faktisk lige nu mest inspireret af alt det, der sker hernede ved havnefronten i disse år. Byen er i konstant udvikling, og det kan jeg rigtig godt lide. En del af mine akvareller indeholder motiver herfra. Jeg flyttede til Islands Brygge sammen med min mand for to et halvt år siden, og vi er så stjerneglade for at bo her. Vi holder meget af at gå ture langs havnen på forskellige tidspunkter af døgnet – for når lyset skifter, så ser alting pludselig helt anderledes ud, og du drømmer ikke om, hvor forskelligt lyset kan være. For at fange de her øjeblikke, så jeg efterfølgende kan male dem, har jeg gerne mit lille kamera med,

når vi går tur. Det er i det hele taget så frygtelig inspirerende at bo her i området, og jeg kan især godt lide den der kombination af noget, der er helt nyt, og noget der er gammelt. Det synes jeg er fascinerende, smiler kunstneren, inden hun smutter tilbage i baglokalet og sætter hank i de sidste julehjerter, før de første gæster til ferniseringen ankommer.

Fakta:

- ✦ Hvor: Galleri Kaleovski i Gunløgsvej 39.
- ✦ Hvornår: 17/11 til 17/12 2017.
- ✦ Åbningstider: mandag-fredag fra 9-15
- ✦ Annelise Pio vil selv være på galleriet d. 26/11 og 16/12 (begge dage kl. 11-14), samt d. 2. december, hvor der er Jul på Bryggen.
- ✦ Se mere på: www.pio-akvarel.dk

Tweenb og cafébesøg

Tekst: Marianne Barfod
Foto: Richardo Ramirez
redaktion@bryggebladet.dk

Det spøger på Islands Brygge – eller rettere: Det spøger i en ny, spændende tween-bog, Englenes korridor, hvor hovedpersonerne bor her på Bryggen, og den ene har overnaturlige evner, så hun både kan se og kommunikere med de døde.

Handlingen er centreret om en bedemandsforretning på Islands Brygge og bedemandens smukke, 14-årige datter Anna med overnaturlige evner og en ung lægesøn, der har mistet sin mor. Englenes korridor er en kærlighedshistorie, en krimifortælling for børn og en fortælling om at finde sig selv i overgangen fra barn til (næsten) voksen. Bogen er til de såkaldte tweens, børn mellem 9-12 år.

Bogens forfatter Tine Bruun fik ideen til Englenes korridor en aften på Café Alma og placerede handlingen på Islands Brygge, fordi lige denne bydel var den første københavnske bydel, hun lærte at kende, da hun som tilflytter fra Aalborg gik på Akademiet for Utæmmet Kreativitet, også kaldt Gøglereskolen, som dengang lå på Kigkurren. I flere år havde hun sin daglige gang på Bryggen, så hun kender bydelen ud og ind.

En anden grund til, at bogens handling er henlagt her, er fordi Tine Bruun synes, at Islands Brygge på sin vis selv er en tidslomme – og det passer godt til bogens handling.

– Mødet mellem Anna og Frederik er også mødet mellem det gamle Bryggen og

Børne- og ungdomsforfatter Tine Bruun fik ideen til sin seneste bog på et cafébesøg på Islands Brygge – og lod handlingen foregå her, fordi hun synes, bydelen er en af de mest eksotiske i København – og hjemlig

det nye Bryggen. Bare på de 20 år jeg har boet i København, er der jo sket virkelig meget med Bryggen, men historien og gode, gamle – og barske – dage mærkes heldigvis stadig tydeligt. Som forfatter får man meget forærende i et godt miljø. Ligesom jeg hellere vil bo i et gammelt hus end i et, der blev bygget sidste år, vil jeg også hellere fortælle en historie, der foregår på et sted med en historie. Bryggen har jeg inde i hovedet, og jeg føler en kærlighed og fortrothed til området, siger Tine Bruun.

Englenes korridor foregår på Islands Brygge, og landskaberne er genkendelige for den lokale, men handlingen er universel og foregår mellem to unge 14-årige og deres udfordring med at finde og skabe deres identitet i en overvældende verden, samtidig med at de hver har deres personlige historie, der rummer savn og ensomhed. Og her kommer den kvindelige hovedpersons evner til at kommunikere med de døde i høj grad i spil.

SMUK OG ULYKKELIG

Anna er usædvanlig smuk. Hun har stort rødt hår, grøn-

ne øjne og fine træk, men det ved hun ikke – eller rettere, det har hun ikke opdaget, og det er en væsentlig pointe, understreger Tine Bruun.

– Det er væsentligt, at Anna er så smuk og samtidig så ulykkelig. Der er mange piger, der tror, at skønhed er lig med lykke, men Anna er jo virkelig ulykkelig, fordi hun er ensom. Hun er ulykkelig, indtil hun møder Frederik. Det er vigtigt for mig at fortælle, at man godt kan være ulykkelig, selv om man faktisk er smuk. Med den modsatte pointe underforstået, at man også godt kan være lykkelig uden at være smuk.

NÆRVÆRENDE DØDE

Englenes korridor er en kærlighedshistorie, en spændingsroman og en historie om at finde sig selv. Bogens hovedperson Anna er et meget ensomt barn, hvis nærmeste venner er de døde.

Anna har et andet forhold til liv og død end de fleste, hun har mystiske evner, og englene, de lyse, som hun kalder dem, opsøger Anna i korridoren mellem hendes fars bedemandsbutik og deres private lejlighed. Her kommer de som varme eller kolde pust og opsøger

Anna for at få hjælp til noget, de ikke nåede, da de endnu var levende. Der er dog en væsentlig person, Anna ikke selv kan få kontakt til, og det er hendes egen mor, der døde, da Anna kom til verden.

#NOLIKES

Skolekammeraterne har gennem barndommen mobbet Anna og kaldt hende Ligkisten, og både Annas farmor, bror og far er distante figurer i Annas tilværelse. De døde er mere nærværende for Anna end de levende.

Først da hun møder bogens anden hovedperson, den jævnaldrende lægesøn Frederik, forholder hun sig til et levende menneske. Det er Anna ikke vant til, og derhjemme lever hun på mange måder i en tidslomme i en lejlighed, som familien har beboet i tre generationer uden at ændre på indretning og møblering. Anna har heller ikke nogen telefon og er derfor ikke underlagt de sociale mediers pres – til gengæld er hun afskåret fra de jævnaldrendes liv.

– Tweens er mellem 9 og 12 år gamle, og det er ofte en voldsom tid for de store børn. I tweenalderen vågner man op til at være men-

neske, man kommer fra en barndom til at være et voksent menneske. I den periode tænker mange: Hvem er jeg – ikke som barn, men hvem er jeg som menneske her i verden, og i den tankeproces kommer også bevidstheden om, at jeg også skal dø, fortæller Tine Bruun, der selv er mor til en 12-årig dreng og to småpiger på tre og fem år.

– Jeg tror, at mange unge er ensomme, både inden for og uden for de sociale medier. Der er rigtig meget identifikation der, og misser man ud på bare to snapchat-tråde, så risikerer man at være uden for. Og det er alvorligt – for hvis man ikke er med, så er man ude. Derfor går mange af dem konstant rundt med Iphonen limet fast i poten, de er bange for at havne uden for, hvis de er uopmærksomme. I dag er det et højt niveau af kontakt og kommunikation, der kører, og allerede i 9-10-årsalderen kan man mærke den isolation, som er en mulighed for alle mennesker, hvis man ikke formår at holde sig inden for fællesskabets rammer. Det er vigtigt at forbinde sig til andre og finde identifikation for os mennesker, helt uanset sociale medier. Vi har brug for hinanden. Og for

at finde ud af vores forhold til liv og død, og jeg tror, at masser af børn og unge gør sig tanker om liv og død, og hvem de er, og hvad det hele skal til for, siger Tine Bruun.

FOR UNG TIL AT SKRIVE

Tine Bruun er forfatter og har primært skrevet børnebøger og ungdomsromaner. For forældre vil hun måske være kendt for Mathildebøgerne til de 3-5-årige og for Max MoFo-bøgerne til de 10-15-årige drenge.

Tine Bruun ville egentlig være forfatter siden barndommen, men blev i stedet uddannet skuespiller og har sunget og undervist i sang, alt imens hun ikke mente, hun havde noget at skrive, før hun blev meget ældre. I stedet begyndte hun at læse moderne kultur og kulturformidling på Københavns Universitet og tilbragte et år på University of California, hvor hun studerede creative writing. Da hun undervejs i det år vandt en bogpris for bogen My Childhood In Six Parts or Why World Wars Must Repeat var der ingen vej tilbage i forhold til at skrive videre, også efter hjemkomsten til Danmark.

INGEN LIGESTILLING

Efter endte studier rejste hun til Afghanistan på research, og det kom der blandt andet to børnebøger ud af, Lille Soldat og den første af Max MoFo-bøgerne, Dark Zone. Disse bøger udgav hun under navnet T.B. Rottbøll. I alt er det blevet til fem bøger under det forfatternavn.

– Max MoFo-bøgerne er actionbøger i højeste gear.

Opstod på

Jeg er fuldstændig overbevist om, at drenge ville stejle over et kvindeligt forfatternavn. Alle kan forholde sig til noget, en mand har skrevet, men når det er en kvinde, bliver det straks til pigebøger. Mænd skriver litteratur – kvinder skriver åbenbart kvindelitteratur. Det er meget trættende som forfatter, at det er sådan. Derfor kan man ikke se, om det er en mand eller en kvinde, der har skrevet disse bøger. Jeg gad simpelthen ikke være en kvindelig forfatter, der skrev de bøger, jeg ville bare være en neutral forfatter. Det er en vældig interessant diskussion om, hvorfor det er nødvendigt, og det er trist, men jeg er sikker på, at det har været godt for salget af de bøger.

I Danmark fastholder vi de gamle mønstre, og vi standser ofte udviklingen mod ligestilling i stedet for at styre målrettet og positivt mod den. Ligestilling er så vigtig – for i Danmark har vi ikke ligestilling, selv om politikere især ynder at sige, at vi har. Vi slipper bare for at forholde os til udfordringerne og dermed også til vores pigers muligheder i fremtiden, hvis vi insisterer på, at alting skam går fint.

– Se på, hvor få kvindelige kilder der bruges i mediernes nyhedsdækning. Det er mindre end 25 procent. Se på længabet mellem mænd og kvinder. Vi har ikke ligeløn. Når det kommer til børnene, mangler mine piger, som er tre og fem år, helt klart forbilleder i tv, som ikke er drenge. De ser på så meget og læser også meget med seje drenge, men de mangler piger at se op til og beundre. Man kan godt grine lidt af den svenske politiske

korrekthed, men omvendt så er der så mange ting, vi ikke tager alvorligt her i Danmark. Vi halter bagud med løn, barsel og ligestilling. Der er Sverige og mange andre lande altså lidt mere ambitiøse på pigernes vegne, siger Tine Bruun.

OVERNATURLIG – IKKE MIG

– Det paranormale interesserer mig, og, tror jeg, fordi vi ikke har det religiøse element i tilværelsen længere, vi er jo mest kulturkristne, så mangler mange en forklaring på livet og døden. Hvis man som 12-årig begynder at fundere over, hvad døden er, kan det være svært at finde svarene.

– Jeg har en klar følelse af, at børn og unge har en sansning, en slags intelligens, som vi voksne har mistet. De har en åbenhed, som vi voksne har lukket af for, og derfor kan en tweenbog sagtens handle om en hovedperson, der har direkte kontakt med de døde. Helt personligt er jeg glad for, at jeg ikke har haft paranormale oplevelser, men selvfølgelig tror jeg, at det findes. Jeg oplever det bare ikke, siger Tine Bruun og tilføjer et:

– Heldigvis.

Men det gør Anna – heldigvis – og efterfølgeren til Anna og Frederiks eventyr er allerede undervejs. Den kommer til at foregå i Paris, hvor de døde myldrer i de underjordiske katakomber.

Englenes korridor er blevet til i løbet af mange timer i Almas kældercafé.

KØB DIN
BILLET PÅ
K-I-B.DK

KULTURHUSET ISLANDS BRYGGE

KONCERTER

2.12 KL. 21
FUNKY JULEFEST VED PAPA'S
GOT A BRAND NEW BAG
JAMES BROWN TRIBUTE
FORSALG: 175 KR. + GEBYR
DØR: 200 KR

13.1 KL. 20.30
BEST OF BOWIE LIVE
FORSALG: 125 KR. + GEBYR
DØR: 150 KR.

GODT & BLANDET

9.12 KL. 20
SALSA JAM FEAT. LOS CUBRAZ
SALSA DJ'S, BEGYNDERINTRO OG KØLIGE
MOJITOS I BAREN.
ENTRÉ: 80 KR. (STUDERENDE 40 KR.)

3.12 KL. 16
JULEBANKO
SÅ ER DET BINGOBANKO-TID! VIND
FLOTTE PRÆMIER OG KOM I JULESTEMN-
ING I SALEN.
3 PLADER FOR 50 KR. EFTERFØLGENDE 10
KR. PR. PLADE.

5.12 KL. 17 - 18
ADVOKATVAGTEN
TILBUD TIL ALLE BORGERE, DER HAR
BRUG FOR GRATIS JURIDISK
RÅDGIVNING.
I LOKALET MIDTSKIB

7.12 KL. 20.30
LAMA IMPROTEATER
- JULESHOW!
ÅRETS SIDSTE IMPROSHOW FRA LAMA.
FRI ENTRÉ

12.12 KL. 18.30
DANS PÅ BRYGGEN
- PASODOBLE
ENTRÉ: 40 KR. / 25 KR. FOR STUDERENDE
OG PENSIONISTER
TILMELDING ER IKKE NØDVENDIG
- DU MØDER BARE OP.

BØRN & UNGE

3.12 KL. 14
JULETRÆSFEST - UDSOLGT

3.12 KL. 12 - 18
BRYGGENS JULEBYTTEMARKED
- GRAN OG GODE GERNINGER
BÆREDYGTIGT JULEMARKED MED BYTTE-
MARKED, PONYRIDNING OG KOGLEKAST!
FRI ENTRÉ

9.12 KL. 14
AB/CD - JULESHOW
VERDENS FØRSTE
JULEROCKSHOW FOR BØRN!
ENTRÉ: VOKSEN: 80 KR. / BARN: 40 KR.

10.12 KL. 12
MERRY-GO-RAVE
PRÆSENTERER:
MERRY-GO-JUL!
DANS JULEN IND I SELSKAB MED HELE
FAMILIEN TIL DEJLIG MUSIK, FARVER OG
BLOMSTER. DAGEN BYDER PÅ

ANSIGTSMALING, KREATIV JULEWORK-
SHOP OG JULEGAVEBYTNING.
ENTRÉ: VOKSNE: 75 KR. / BØRN: 35 KR.
BØRN UNDER 2 ÅR: GRATIS

17.12 KL. 14.30
FILMKLUBBEN IB - JULEBIO
ISKOLDT, SPÆNDENDE EVENTYR OM
SØSTRENE ELSA OG ANNA. VI SER
FILM, SPISER JULEKAGER OG DRIKKER
SAFTEVAND. TAG GERNE FORÆLDRE ELLER
BEDSTEFORÆLDRE MED.
VARIGHED: 1 TIME 35 MINUTTER.
ALDER: FRA 5 ÅR
FRI ENTRÉ

DET SKER PÅ ISLANDS BRYGGE BIBLIOTEK:

5.12 KL. 19
FOREDRAG V. JOURNALIST
JESPER VIND
DET NYE TYSKE HØJRE
ARRANGEMENTET ER GRATIS
TILMELDING NØDVENDIG TIL
BOA@BRYGGE.DK

9.12 KL. 20
KONCERT: NICOLAI DUNGER
+ THE GUN
ENTRÉ: 100 KR. FORSALG PÅ BRYG-
GEKÆLDEREN.COM

I BRYGGEKÆLDEREN, INDGANGEN ER VIA
BAGGÅRDEN FRA NJALSGADE NUMMER
17, 19, 21.

